

Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība (V): Kā atklāt aicinājumu?

Ir tik daudz stāstu par aicinājumu, cik cilvēku. Šajā rakstu sērijā tiek parādīti daži biežāk sastopamie pagriezienu punkti šajā ceļā – ceļā, kurā tiek iegūta pārlicība par savu paša aicinājumu.

5.12.2020

Jūdejā ir norietējusi saule. Kāds nemierīgais, Nikodēms, ierodas pie

Jēzus. Viņš meklē atbildes uz jautājumiem, kas vārās viņa iekšienē. Lampas gaismiņa apgaismo viņu sejas. Dialogs, kas norisinās čukstus, ir pilns noslēpuma.

Nācarieša atbildes uz viņa jautājumiem liek Nikodēmam burtiski sastingt. Jēzus viņam apliecina: „Vējš pūš, kur grib, un tu dzirdi tā skaņu, bet tu nezini, no kurienes tas nāk un kurp iet. Tā tas ir ar katru, kas piedzimis no Gara” (*Jņ* 3,8). Aicinājums, katra aicinājums ir noslēpums, atklājums, Gara dāvana.

Sakāmvārdu grāmatā teikts: „Treji izbrīna mani un četrus es neizprotu – ērgļa ceļu debesīs, čūskas ceļu pār klinti, kuģa ceļu jūras selgā un vīra ceļu pie jaunavas!” (*Sak* 30, 18-19). Un vēl jo vairāk, kurš gan bez Dieva palīdzības varētu izsekot žēlastības ceļam dvēselē, izzināt tās mērķi, atklāt tās iemeslu, kādas dzīves galamērķi? Kurš, ja vien viņu nevada Svētā Gara žēlastības, spētu saprast

„no kurienes nāk un uz kurieni iet” dvēselē šis dievišķais vējš, kas bieži vien ir dzirdams caur ilgām, šaubām, ziņojumiem, solījumiem? Tas ir kaut kas, kas pilnībā pārsniedz mūsu spēkus. Tādēļ, pirmais, kas mums ir nepieciešams, lai atklātu savu personīgo aicinājumu, ir pazemība: ir jāmetas ceļos neizsakāmā priekšā, jātver mūsu sirds Svētā Gara darbībai, kas vienmēr mūs var pārsteigt.

CIK CEĻU VED PIE DIEVA? TIK, CIK CILVĒKU

(KARDINĀLS RACINGERS)

Tādēļ, lai atklātu savu paša aicinājumu vai palīdzētu kādam to atklāt, nav iespējams „piedāvājot iepriekš izstrādātas formulas, ne arī striktas metodes vai noteikumus” [1]. Tas būtu kā mēģināt „uzbūvēt sliedes darbībai, kas vienmēr nāk tieši no Svētā Gara” [2], kas pūš, kur pašam patīk. Kādreiz kardinālam

Racingeram jautāja: „Cik ceļu ved pie Dieva?”. Mazliet pārsteidzošā vienkāršībā, viņš atbildēja „tik, cik cilvēku” [3]. Ir tik daudz stāstu par aicinājumu, cik cilvēku. Lai palīdzētu tos atpazīt, šajā rakstā parādīsim dažus biežākos orientierus, kas raksturīgi šim ceļam, kurā atklājam paši savu aicinājumu.

Sirds nemiers

Nikodēma sirdī ir nemiers. Viņš ir dzirdējis, kā Jēzus māca, viņu tas ir aizskāris. Tomēr, ir lietas, kas viņam šajā mācībā izsauc šaubas. Viņš, apbrīnas pilns ir skatījis Jēzus darītos brīnumus, bet viņu padara nemierīgu jautājums par to, kā spēkā Jēzus izdzen no tempļa tirgotājus, sauc templi par „mana Tēva mājām” (Sal.*Jņ* 2,16). Kurš uzdrošinās tā runāt? No otras puses, savā iekšienē viņš lolo kādu slēptu cerību: Un, ja nu tas ir Mesija? Bet Nikodēms vēl ir pilns šaubu un neskaidrību.

Tādēļ viņš dodas pie Jēzus naktī:
„Rabi, mēs zinām, ka tu esi skolotājs,
no Dieva nācis. Jo tādas zīmes, kā tu
dari, nevar darīt neviens, ja vien
Dievs nav ar to” (*Jņ 3,2*). Nikodēms ir
nemierīgs. Tas pats notiek ar citiem
Evaņģēlija personāžiem, kā
piemēram, ar to jaunekli, kas tuvojas
Jēzum un jautā: „Skolotāj, ko labu
man darīt, lai man būtu mūžīgā
dzīvība?” (*Mt 19,16*). Viņš nav
apmierināts. Viņam ir nemierīga
sirds. Viņš domā, ka var vairāk. Jēzus
viņam apliecina, ka šiem
meklējumiem ir pamats: „Vienas
lietas tev trūkst...” (*Mk 10,21*). Varam
atcerēties arī Andreju un Jāni. Jēzus,
redzot, ka viņi tam seko, jautāja: „Ko
jūs meklējat?” (*Jņ 1,38*). Kā vieni, tā
otri bija „meklētāji”: viņi gaidīja
kādu brīnišķīgu notikumu savā
dzīvē, kas to mainītu un piepildītu ar
piedzīvojumiem. Viņiem bija atvērta
un izsalkusi dvēsele, pilna ar
sapņiem, ilgām un vēlmēm.
Nemierīga dvēsele.

Vienreiz kāds jauniešs jautāja svētajam Hosemarijam, kā viņš bija atklājis savu aicinājumu uz *Darbu*. Viņš atbildēja: „Te nav runa par jūtām, kaut arī katrs sajūt, kad Kungs viņu aicina. Viņš ir nemierīgs. Sajūt kādu neapmierinātību... Tu neesi apmierināts pats ar sevi!” [4]. Bieži vien sava aicinājuma meklēšanas process iesākas ar nemieru sirdī.

Mīlestības pilna klātbūtne

Bet, kāds tad ir šis nemiers? No kurienes tas rodas? Stāstot par jaunekli, kas tuvojas Jēzum, svētais Marks saka, ka, „...Jēzus, viņu uzlūkojot, iemīlēja to” (*Mk 10,21*). Tāpat tas notiek ar mums: kaut kādā veidā mēs sajūtam savā dvēselē īpašas mīlestības klātbūtni, kas mūs izrauga unikālai misijai. Dievs atklājas mūsu sirdī un meklē tikšanos, komūniju. Bet tas ir mērķis, kas mums vēl jāsasniedz - no turienes mūsu nemiers.

***Aicinājums mūs pievelk un
vienlaicīgi rada noliegumu,
mudina mūs atdot sevi mīlestībā,
bet vienlaicīgi mums ir bail par
savu brīvību***

Šī mīlestības pilnā Dieva klātbūtne dvēselē var parādīties dažādos veidos: ilgas pēc lielākas tuvības ar Kungu; cerība ar savu dzīvi apmierināt dvēseļu slāpes pēc Dieva; vēlme veicināt Baznīcas pieaugumu; Dieva ģimenei pasaulē; alkas pēc tādas dzīves, kurā patiesi tiktu izmantoti saņemtie talanti; sapnis mazināt tik daudzas ciešanas, kas sastopamas visur; apziņa, ka esi laimīgs: „Kādēļ man tik daudz un citiem tik maz?”.

Dieva aicinājums var atklāties arī notikumos, kas šķietami ir nejauši, bet, kas iekšēji mūs maina un atstāj uz mums paliekošu iespaidu.

Apdomājot pats savu dzīvi, svētais Hosemarija skaidroja: „Kungs man

par spīti mani gatavoja ar šķietami nevainīgām lietām, lai, izmantojot tās, iesētu manī šo dievišķo nemieru. Tādēļ es ļoti labi sapratu to tik cilvēcīgo un tik dievišķo Terēzes no Bērna Jēzus mīlestību, kad viņu aizkustināja kādas grāmatas lappusēs atrastais Pestītāja ievainotās rokas attēls. Arī ar mani notika līdzīgas lietas, kas mani aizkustināja” [5].

Citreiz šī mīlestības pilnā klātbūtne atklājas caur personām vai to veidu, kādā tās izdzīvo Evaņģēliju, kas ir atstājis pēdas viņu dvēselē. Jo, kaut arī dažreiz tas ir kāds notikums vai negaidīta tikšanās, kas izmaina mūsu dzīvi, ļoti bieži mūsu aicinājums iegūst veidolu no tā, ko esam izdzīvojuši līdz tam brīdim. Visbeidzot, ir gadījumi, kad daži vārdi no Svētajiem Rakstiem, kas ievaino dvēseli, apmetas dvēselē un saldi tajā atskan, varbūt pat visas dzīves garumā. Tā tas notika ar svēto

Terēzi no Kalkutas ar vienu no tiem vārdiem, ko Viņš teica pie krusta: „Man slāpst” (*Jņ 19,28*); vai ar Svēto Francisku Ksavjeru, kuram izšķirošais jautājums bija: „Ko gan iegūst cilvēks, ja tas iemanto visu pasauli, bet savai dvēselei nodara ļaunumu?” (*Mt 16,26*).

Bet, šķiet, ka visraksturīgākais šim sirds nemieram ir tas, ka tas pieņem tādu veidu, ko var saukt par *simpātisko antipātiju*. Runājot svētā Pāvila VI vārdiem, Dieva aicinājums ir kā „balss, kas satrauc un mierina vienlaicīgi, maiga un pavēloša balss, balss, kas traucē un vienlaicīgi ir mīloša” [6]. Aicinājums mūs pievelk un vienlaicīgi rada noliegumu, mudina mūs atdot sevi mīlestībā, bet vienlaicīgi mums ir bail par savu brīvību: „Mēs atsakāmies teikt Kungam jā, tas ir gan jā, gan nē” [7].

Savienot visus punktus lūgšanā

Nikodēms ierodas pie Jēzus šī
nemiera vadīts. Kunga mīlais tēls jau
ir viņa sirdī: viņš jau ir sācis to mīlēt,
bet viņam vajag satīkties ar Kungu.
Dialogā, kas starp viņiem izveidojas,
Skolotājs viņam atklāj jaunus
horizontus: „ja kāds nepiedzimst no
augšienes, nevar ieiet Dieva
valstībā”, un aicina viņu uz jaunu
dzīvi, jaunu sākumu, piedzimt „no
ūdens un Gara” (Jņ 3, 3-5). Nikodēms
to nesaprot un savā vienkāršībā
jautā: „Kā tas var notikt?” (Jņ 3,9).
Šajā tikšanās reizē ar Jēzu vaigu
vaigā, pamazām noskaidrojas atbilde
uz jautājumu, kas Nikodēmam ir
Jēzus un kam vajadzētu būt Jēzum
priekš viņa.

Lai sirds nemiers iegūtu vērā
ņemamas zīmes veidu, atklājot savu
aicinājumu, tas ir jālasa, jānovērtē
un jātulko lūgšanas laikā, dialogā ar
Dievu. „Kāpēc tas tagad notiek,
Kungs? Ko Tu man vēlies pateikt?
Kādēļ šīs ilgas un tieksmes manā

sirdī? Kāpēc tas satrauc mani, nevis tos, kas man blakus? Kādēļ Tu mani tā mīli? Kā man vislabāk izmantot tās dāvanas, ko Tu man esi devis?” Tikai ar šādu paradumu lūgties tiek izgaismotas Dieva mīlestības pilnās rūpes, Viņa providence mūsu dzīves notikumos, cilvēkos, ko mēs satiekam, arī tajā veidā, kā veidojās mūsu raksturs, ar mūsu patikām un spējām. Tas ir tā, it kā Dievs mūsu ceļa laikā ir iezīmējis kādus punktus, kuri tikai tagad, kad lūgšanā tos apvienojam, iegūst atpazīstama zīmējuma formu.

***PIRMAIS UN SVARĪGĀKAIS IR
TUVOTIES JĒZUM LŪGŠANĀ,
IEMĀCĪTIES SKATĪTIES AR VIŅA
ACĪM UZ SAVU DZĪVI***

Benedikts XVI to skaidroja šādi:
„Aicinājuma noslēpums ir attiecības ar Dievu, lūgšanā, kas paliek stiprāka iekšējā klusumā, spējā ieklausīties Dievā, kas ir tuvu. Un tas ir tiesa gan

pirms izvēles, tātad, brīdī, kad ir jāizšķiras un jādodas ceļā, kā arī pēc tam, ja vēlamies palikt uzticīgi šajā ceļā” [8]. Tātad, ja kāds meklē savu aicinājumu, pirmā un galvenā lieta ir tuvoties Jēzum lūgšanā un iemācīties skatīties uz savu dzīvi Viņa acīm. Šķiet, ka ar viņu notiks tas pats, kas ar aklo, kuram Jēzus iesmērē acis ar siekalām: vispirms viņš visu redz neskaidri; cilvēki šķiet kā staigājoši koki. Bet Kungs vēl uzstāj, un cilvēks visu redz skaidri (Sal. Mk 8,22-25).

Detonators

Divus gadus vēlāk pēc naksnīgās satikšanās ar Jēzu, notiks kaut kas, kas Nikodēmam liks ieņemt noteiktu pozīciju, un liks viņam atklāti atzīt sevi par Kunga mācekli. Vadoņu, priesteru un farizeju iedrošināts, Pilāts piesit krustā Jēzu no Nācaretes. Jāzebs no Arimatejas saņem atļauju noņemt viņa ķermeni un ievietot kapā. Un svētais Jānis raksta: „Atnāca

arī Nikodēms, kas jau kādreiz naktī bija nācis pie viņa...” (Jņ 19,39). Kunga Krusts, mācekļu aizmukšana un, šķiet, Jāzēpa no Arimatejas uzticības paraugs personīgi ietekmē Nikodēmu un liek viņam pieņemt kādu lēmumu: „Citi dara to, ko darišu es, attiecībā uz Jēzu?”.

Detonators ir neliels sprāgstvielu daudzums, jutīgāks un mazāk spēcīgs, kas tiek aktivizēts ar daksti vai elektrisko dzirksti, kas tādējādi liek uzsprāgt sprāgstvielas pamatmasai, kas nav tik jutīga, bet ir spēcīgāka. Sava aicinājuma meklēšanas procesā bieži ir kāds gadījums, kas ir kā detonators, un iedarbojas uz visu, kas sirdī rada nemieru, liek tam iegūt īsto jēgu, parādot vienu ceļu, un pamudina tam sekot. Tāds notikums var būt ļoti dažāds, tā emocionālā spriedze var būt lielāka vai mazāka. Svarīgākais, kas notiek ar šo sirds nemieru ir tas, ka to ir jālasa un jāizprot lūgšanā.

Detonators var būt dievišķā kustība dvēselē, negaidīta sastapšanās ar pārdabisko, kā tas notika ar pāvestu Francisku, kad viņam bija aptuveni 17 gadi. Tā bija kāda septembra diena, viņš gatavojās iet izklaidēties ar saviem draugiem. Bet pirms tam viņš nolēma iegriezties savā draudzes baznīcā. Kad viņš tur ieradās, sastapa kādu nepazīstamu garīdznieku, jaunekli tik ļoti ietekmēja tas, kā priesteris ir sakoncentrējies lūgšanā, ka viņš nolēma izsūdzēt tam savus grēkus. „Šajā grēksūdzē ar mani notika kaut kas īpašs, es pat nezinu kas, bet tas mainīja manu dzīvi, varētu teikt, ka mani pārsteidza nesagatavotu”, pāvests atceras pēc pusgadsimta. Viņš to skaidroja šādi: „Tas bija izbrīns, apmulsums par kādu tikšanos, es sapratu, ka mani gaidīja. No šī brīža Dievs kļuva visu pirmais. Tu Viņu meklē, bet Viņš tevi meklē pirmais” [9].

Citreiz šāds detonators var būt tuva drauga atdeves piemērs: „mans draugs sevi ir atdevis Dievam, un kā ir ar mani?”, vai tas ir laipns uzaicinājums sekot draugam konkrētā ceļā, tas ir Filipa „Nāc un paskaties!”, ko viņš teica Natanaēlam. Tas varētu būt pat šķietami triviāls notikums, bet tam, kuram jau ir nemiers sirdī, tas būs jēgpilns. Dievs zina, kā izmantot pat mazas lietas, lai aizskartu dvēseli. Tā notika ar svēto Hosemariju, kad sniega laikā, viņš sastapās ar Dieva Mīlestību.

Bieži vien tas nav detonators, bet gan dekantēšana, kas notiek tad, kad, caur lūgšanu, pamazām ir sasniegts ticības briedums. Maz pamazām, gandrīz neapjaušot, tiek sasniegta morālā skaidrība attiecībā uz savu personisko aicinājumu, un, žēlastības pamudināti, mēs pieņemam kādu lēmumu. Svētīgais Džons Henrijs Nūmens izcili aprakstīja šo procesu,

atgādinot savu atgriešanos:

„Skaidrība ir momentāna, tā tiek iegūta konkrētā brīdī, un gluži pretēji, šaubas ir vesels process. Es vēl nebiju pietuvojies skaidrībai.

Skaidrība ir refleksīva darbība: tas ir kaut kas, ko kāds zina. Un man tās nebija, kamēr gandrīz nepienāca mana atgriešanās. Bet, (...) kurš var pateikt konkrētu brīdi, kad ideja, kas kādam ir, gluži kā atsvari svaros, sāk mainīties, un tas, kas bija nosvēries par labu vienai pusei, kļūst par šaubām?” [10]. Šis dekantēšanas process, kurā soli pa solim nobriest vēlme sevi atdot, un, tas notiek bez satricinājumiem, patiesībā ir drošāks kā tas, ko rada zibens uzliesmojumi:1 kāda ārēja zīme, kas mūs viegli var arī apžilbināt un samulsināt.

Jebkurā gadījumā, šajā lēciena brīdīne tikai tiek apskaidrots mūsu skatiens, bet arī mūsu griba, kas ir gatava iet šo ceļu. Tāpēc svētais Hosemarija varēja uzrakstīt: „Ja jūs

man jautājat, kā var sajust Dieva aicinājumu, kā mēs to saprotam, es teiktu, ka tas ir jauns skatījums uz dzīvi. It kā mūsos būtu iedegusies gaisma, tas ir noslēpumains impulss” [11]. Aicinājums ir gaisma un impulss. Gaisma mūsu prātam, ko apskaidro ticība, lai lasītu mūsu dzīvi, impulss mūsu sirdī, kas kvēlo Dieva mīlestībā, lai vēlētos sekot Kunga aicinājumam, lai arī tā būtu antipātiskā patika, kas raksturīga Dieva lietām. Tādēļ ir vēlams, lai katrs lūgtu „ne tikai gaismu, lai redzētu savu ceļu, bet arī spēku, lai vēlētos vienoties ar Dieva gribu” [12].

Garīgās vadības palīdzība

Mēs nezinām, vai Nikodēms konsultējās ar citiem mācekļiem pirms vai pēc došanās satikt Jēzu. Varbūt, ka tas bija tieši Jāzeps no Arimatejas, kurš viņu pamudināja atklāti sekot Jēzum, nebaidoties no citiem farizejiem. Tādā veidā tieši

Jāzeps būtu Nikodēmu pamudinājis uz izšķirošo tikšanos uz Jēzu. Tieši to nozīmē garīgā pavadība vai vadība: spēt rēķināties ar kāda padomu, kas soļo kopā ar mums, kāda, kurš dzīvo saskaņā ar Dievu, kurš mūs pazīst un patiesi mūs mīl.

Ir tiesa, ka aicinājums vienmēr ir kaut kas starp mani un Dievu. Nevienš nevar ieraudzīt šo aicinājumu bez manis. Nevienš nevar izlemt manā vietā. Dievs vēršas pie manis, mani aicina, man dod brīvību atbildēt un savu žēlastību, lai es varētu to darīt. Tomēr šajā izšķiršanās un lēmuma procesā ir liela palīdzība, ja varam rēķināties ar kādu zinošu cilvēku, cita starpā, lai pārliecinātos, ka man ir nepieciešamās objektīvās spējas, lai varētu iet šo ceļu, lai pārliecinātos par manas vēlēšanās patiesumu, kad runa ir par atdošanos Dievam. No otras puses, kā teikts *Katehismā*, labs garīgais vadītājs var kļūt par

lūgšanas skolotāju [13]: kādu, kas mums palīdz lūgšanā lasīt, saprast mūsu un sirds nemieru, noslieces un notikumus, likt tiem nobriest. Tāpat arī šajā ziņā, viņa darbs ļaus mums noskaidrot mūsu aicinājumu. Runa ir par kādu, kurš kādu dienu, iespējams, mums pateiks kā svētais Jānis svētajam Pēterim, ieraudzījis no attāluma to cilvēku, kas ar viņiem runāja no krastmalas „Tas ir Kungs” (Jņ 21,7).

**„KĀ VAR ATPAZĪT DIEVA
AICINĀJUMU? TAS IR JAUNS SKATS
UZ DZĪVI, IT KĀ BŪTU IEDEGUSIES
GAISMA”(SVĒTAIS HOSEMARĪJA)**

Katrā gadījumā izšķiršanās lielā mērā ir personīgs ceļš, tāpat tas ir arī ar galīgo lēmumu. Pats Dievs mums dod brīvību. Pat pēc detonatora. Tādēļ, kad ir pagājis sākuma posms, ir iespējams, ka atgriežas šaubas. Dievs vienmēr mūs pavada, bet Viņš paliek mazliet atstatu. Ir taisnība, ka

Viņš ir izdarījis visu, arī turpinās to darīt, bet tagad vēlas, lai mēs pilnīgi brīvi, mīlestības pilnā brīvībā, spertu pēdējo soli. Viņš negrib vergus, grib bērnus. Tādēļ Viņš ieņem diskrētu vietu, neuzspiežot neko sirdsapziņai, gandrīz varētu teikt, ka Viņš ir „novērotājs”. Dievs mūs vēro, pacietīgi un pazemīgi gaida mūsu lēmumu.

„...tu tapsi grūta un dzemdēsi Dēlu...” (*Lk* 1, 31-32). Vienu klusuma brīdi, kas sekoja svētā erceņģeļa Gabriēla vēstījumam, visa pasaule, šķiet, bija aizturējusi elpu. Dieva vēsts bija nodota. Dieva balss bija gadiem skanējusi Jaunavas iekšienē. Bet tagad - Dievs klusēja. Un gaidīja. Viss bija atkarīgs no brīvas Nācaretes jaunavas atbildes. „Tad Marija sacīja: „Redzi, es esmu Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda” (*Lk* 1, 38). Daudzus gadus vēlāk, Krusta

pakājē, svētā Marija saņēma no
Nikodēma rokām sava Dēla mirušo
ķermeni. Kādu gan iespaidu uz
mācekli, kas bija nesen ieradies,
atstāja tas, ko viņš novēroja; būdama
dziļu sāpju pārņemta, Jēzus Māte
vēlreiz pieņēma un mīlēja Dieva
ceļus: „Lai notiek ar mani pēc tava
vārda”. Kā gan lai neatdod visu par
tik lielu mīlestību?

Hosē Brage /José Brage /

.....

[1] Svētais Hosemarija, Vēstule, 6-
V-1945, nr. 42.

[2] *Turpat.*

[3] J. Ratzingers, *La sal de la tierra*
(Zemes sāls), Palabra, Madrid 1997,
36. lpp.

[4] Svētais Hosemarija, Piezīmes no sarunām ģimenes lokā, *Crónica*, 1974, I sējums, 529.lpp.

[5] *En diálogo con el Señor*, vēsturiski- analītiskais izdevums, Rialp, Madrid 2017, 199. lpp.

[6] Svētais Pāvils VI, Homīlija, 14-X-1968.

[7] Svētais Hosemarija, Piezīmes no sarunām ģimenes lokā, *Crónica*, 1972, 460.lpp.

[8] Benedikts XVI, Tikšanās ar jauniešiem Sulmonā, 4-VII-2010.

[9] S. Rubin un F. Ambrogetti, *El Papa Francisco. Conversaciones con Jorge Bergoglio* (Pāvests Francisks. Sarunas ar Horgi Bergolio), Ediciones B, Barcelona, 2013, 48. lpp.

[10] Svētais J.H. Nūmans, *Apología pro vita sua*, Ciudadela, Madrid 2010, 215.lpp.

[11] *Vēstule 9-I-1932*, citēts no *El Opus Dei en la Iglesia* (Opus Dei Baznīcā), Rialp, Madrid 1993, 148. lpp.

[12] F. Ocariz, «Luz para ver, fuerza para querer», *ABC*, 18-IX-2018.
Pieejams šeit.

[13] Sal. *Katoļu Baznīcas katehisms*, nr. 2690.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-
milestiba-v-ka-atklat-aicinajumu/](https://opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-milestiba-v-ka-atklat-aicinajumu/)
(14.03.2026)